

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.965 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 februari 2008 tot weigering van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VINOIS, die loco advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 12 oktober 2006 een aanvraag in teneinde een visum type D te bekomen.

1.2. Op 19 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van het visum type D. Deze beslissing, die verzoeker op 25 maart 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 12/10/2006 werd er op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door (G. G.), geboren op 14/12/1966, van Kosovaarse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 15/08/2006 werd afgesloten met (B.G.), geboren op 06/01/1965, eveneens van Kosovaarse nationaliteit.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat het betrokken huwelijk onverenigbaar is met de openbare orde indien het artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet respecteert, aangezien het niet respecteren van deze bepaling als strijdig met de beginselen van openbare orde wordt beschouwd;

Overwegende dat artikel 146 bis bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepalingen niet worden gerespecteerd:

- (G.G.) diende in 1996 een asielaanvraag in.

- Hij werd in hetzelfde jaar opgepakt in Nederland en overgedragen aan de Belgische autoriteiten;

- Uit de controle van de vingerafdrukken is gebleken dat (G.G.) eveneens gekend is onder de identiteiten (G.G.), geboren op 08/08/1967, en (S.B.);

De echtgenoot werd reeds verschillende malen aangehouden voor diefstal en in 2000 werd hij in Frankrijk gearresteerd toen hij in het bezit was van een valse Duitse reistitel;

- Uit het onderzoek is gebleken dat (B.G.) niet weet wanneer haar man in België aangekomen is, dat er geen huwelijksreis heeft plaatsgevonden;

- De echtgenote verklaarde aan de politie dat haar man, na zijn asielaanvraag in België, in 2000 teruggekeerd is naar Kosovo en dat ze elkaar pas in juli 2006, dus (ee)n maand voor het huwelijk, teruggezien hebben.

- Mevrouw (B.) weet dat haar man problemen heeft gehad met het gerecht maar hij heeft haar de feiten nooit vermeld.

- De echtgenote bevindt zich in een precare situatie.

Op basis van al deze elementen en na het volledige onderzoek (1755/BS/07) adviseert het parket van de procureur des konings te Brussel dat het huwelijk tussen (B.G.) en (G.G.) zou beschouwd worden als een schijnhuwelijk dat werd afgesloten om louter verblijfsrechtelijke redenen, en dus strijdig met de Belgische openbare orde.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de artikelen 41, § 1, 42 en 47, § 2 en 3, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de wetten van 18 juli 1966).

3.1.1. In een eerste onderdeel van het middel acht verzoeker de wetten van 18 juli 1966 niet nageleefd doordat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, hoewel hij en zijn echtgenote zich slechts in de Franse taal kunnen uitdrukken, geen Nederlands spreken en de bestreden beslissing dus niet hebben kunnen begrijpen. Hij stelt dat hij niet de keuze heeft gehad zijn visumaanvraag in de Franse taal in te dienen, hoewel alle Belgische officiële akten en gezworen vertalingen van in het Albanees opgestelde akten in het Frans zijn opgesteld.

Het artikel 41, § 1, van de wetten van 18 juli 1966 luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Los van de vraag of de wetten van 18 juli 1966 van toepassing zijn ten aanzien van vreemdelingen die buiten België verblijven (cfr. V.C.T. 23 november 1964, nr. 133, in E.A. De Groeve, M. Feron, F. Collignon, en R. Piesens, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49) dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn visumaanvraag heeft ingediend middels een in de Engelse taal opgesteld document en zich derhalve niet heeft bediend van één van de drie landstalen. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat hij het gebruik van de Franse taal expliciet heeft gevraagd zodat ook artikel 42 van de wetten van 18 juli 1966, dat enkel een verplichting inhoudt voor de centrale diensten om akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen op te stellen in de landstaal waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt, niet dienstig kan aangewend worden. Het middel mist derhalve feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker nog verwijst naar artikel 47, § 2, van de wetten van 18 juli 1966 merkt de Raad op dat deze bepaling van toepassing is ten aanzien van *“het Belgisch publiek”* en verzoeker niet betwist geen Belgisch staatsburger te zijn.

3.1.2. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing slordig is opgesteld, de zinnen onderbroken zijn en het einde van de beslissing niet volledig is, en bijgevolg dat de motiveringsplicht geschonden is.

Uit het gegeven dat, ingevolge een elektronische verzending van de bestreden beslissing naar de diplomatieke post, bepaalde zinnen onderbroken werden kan geen schending van de formele motiveringsplicht afgeleid worden. De onorthodoxe splitsing van bepaalde zinnen in de motivering heeft immers geen invloed op de leesbaarheid en begrijpbaarheid van de tekst. Ook het feit dat in de aan verzoeker ter kennis gebrachte akte de woorden "*met de Belgische openbare orde*" ontbreken in de laatste zin kan niet leiden tot de vaststelling dat de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn, aangezien het slechts een herhaling betreft van een eerder in de motivering opgenomen stelling "*dat het huwelijk onverenigbaar is met de openbare orde*".

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft voorts louter tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel voorts in wezen aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door hem met een Belgische onderdane afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn, dient de Raad te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) kan "*ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.*" De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde, niet ontvankelijk is.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In essentie levert verzoeker kritiek op het feit dat de bestreden beslissing geen overtuigende reden geeft waarom het huwelijk fictief zou zijn, er wordt besloten dat er sprake is van een schijnhuwelijk en het huwelijk niet erkend wordt.

Met betrekking tot dit middel volstaat het in eerste instantie te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 3.1.3.

Daarnaast moet worden benadrukt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. Traest, commentaar bij artikel 27 in J. Erauw e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum “gezinshereniging”. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot “de-plano-erkenning” toevertrouwt aan “alle overheden”, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, er niet aan in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

3.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 10, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.1. Nu het huwelijk dat door verzoeker werd afgesloten met een in België verblijvende vrouw niet werd erkend door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 10, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet immers slechts in een verblijfsrecht voor echtgenoten van of vreemdelingen die een geregistreerd partnerschap afgesloten hebben met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of die gemachtigd is om er zich te vestigen.

3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

3.3.3. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduïd dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont bovendien niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst te verblijven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoeker ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, nr. 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270; cfr. M. Van de Putte, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*. 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.